

der Afstemning, hvilken vedtoges eenstemmigt med 40 Stemmer.

Formanden: Den derpaa følgende Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov om en extraordinair Enkepension. Sagen er til første Behandling.

Krigsministeren: Afsøde Oberst Friminger vil være det høitærede Thing bekendt som en af Armeens tidligere dygtige og hæderlige Officerer. Han har i sin Tjenestetid hyppigt været betroet vigtigere Stillinger, hvori han har havt Leilighed til at gavne Armeen ved Foranstaltninger, som der ere blevne gennemførte; og navnlig har han under Krigen ved flere Leiligheder havt betydelige Commandoer. Jeg skal deriblandt fremhæve Slagene ved Fredericia og ved Idsted, i hvilket sidstnævnte Slag han anførte den Stormcolonne, som endte Slaget. Efter Idstedslaget har han igjen havt en betydelig Commando ved at føre Befalingen over den Brigade, der havde besat den vestlige Deel af Slesvig, Husum og Friederichsstadt. Det er udenfor al Tvivl, at Anstrengelserne under Krigen have nedbrudt hans Helbred og snart efter kastet ham paa det Sygeleie, som endte med hans Død. Hans Enke sidder nu med en talrig Familie af 5 Børn, hvoriblandt flere Sønner, hvis Opdragelse er begyndt, men langtfra endnu ikke fuldendt, og har dertil kun meget smaa Raar. Ministeriet har derfor troet, at det høitærede Thing gerne vilde gaae ind paa et Forslag, som med et mindre Bidrag skulde forøge den Pension, der efter Pensionsloven allerede er hende tilstaaet.

Lennich: Ja, den høitærede Krigsminister har ledsaget dette Forslag med saa hæderfulde og klare Motiver, at det maaskee kunde synes overflødigt, at jeg vil reise mig for ogsaa at anbefale denne Sag; men da jeg til den Afsøde har staaet i for mange Berøringspunkter, saavel paa Pensionens som paa Pligtens Bane, saa troer jeg dog endnu med nogle Ord at maatte anbefale dette Forslag. Som den høitærede Krigsminister allerede har bemærket, har den afsøde Oberst ikke alene i

Fredens Dage, men ogsaa i Krigen, gjort sig fortjent af Landet, og han har derved berørt i Særdeleshed, at han ved sin rastløse Flid og sin Iver og Kjærlighed for sin Stand meget tidligt fik udmærkede Hædersposter, som endelig culminerede ved, at afsøde Christian den Ottende valgte ham til sin Adjutant. Men i Særdeleshed bør fremhæves det Gavn, som han har gjort Armeen ved den Impuls, han har givet til en bedre Brug af Bajonetten, som jeg mener har havt en saa stor Indflydelse paa vor Armees, at den endogsaa har en hæderlig Dmtale i alle civiliserede Nationer i denne Branche. Den Iver, hvormed han angreb denne Sag, bestod ikke alene deri, at han først udtænkte den i sine Tanker, men at han tillige anvendte meget af sin Tid og af sin Virken for at bringe det til det bedste Maal. I denne Anledning gennemgik han flere Coursus, ja endogsaa en Cavalleriskole, for endogsaa fra denne Side at kunne møde de Vanskeligheder, som Bajonetten rette Brug fører med sig; og han bragte det ved sin rastløse Flid, siger jeg, til en saadan Fuldkommenhed heri, at han endogsaa kunde tage Kampen op mod enhver Gymnastiklærer, som er gaaet ud fra den ypperlige Anstalt, som vi have i vor Armees, og som vi maaskee skulle søge Mage til i de øvrige Stater. Men dette var kun at følge den afsøde Oberst i Fredens Syssler. Jeg vil ogsaa søge at følge ham paa Krigen Bane, hvor da ogsaa det sande Maal for en Militair maaskee findes. Vi finde her Friminger igjen med den samme Iver, den samme Higen efter at gavne, og hvor vi da i Særdeleshed have seet ham at udmærke sig i de forskjellige vigtige Commandoer, han under Krigen Førelse har havt: for det første ved Udfaldet den 30te Juni fra Fredericia, hvor jeg neppe troer, at et Maal er fuldkommener opnaaet end det, som han der havde, og som vel skyldes ikke alene de gode Dispositioner, som han gav, men tillige den Rolighed og Dærthed, hvormed han udførte det, og som jeg kan give personlig Vidnesbyrd om, da jeg selv commanderede en Batalion under dette Udfald. Det gjaldt nemlig om at demolere en Standse, som hvis den ikke var bleven saa fuldstændig demoleret, maas-